

на XVII-я вѣкъ намѣрилъ въ цвѣтущо състояние. Вънѣ отъ годишния наемъ, държателитѣ на тия воденици и долѣпи (тепавици) плащали по 100 гроша врѣхнини за изразходванитѣ суми по прѣкарването на вадитѣ. Отъ тукъ може да се заключи, че по врѣме на идването на тоя турчинъ почти цѣлиятъ Сливенъ е билъ населенъ съ привилегировани българи (войници, дервентджии и соколници), за които е било недопустимо да участвуватъ въ прокарването на тия вади на ангария. Турчинътъ наелъ работници и имъ плащалъ, а за да се обезщети наложилъ въпроснитѣ врѣхнини върху държателитѣ на казанитѣ воденици и долѣпи. Трѣба да заблѣжимъ, че сливенската индустрия не датира отъ робството, а се доразвива срѣдъ по-нови условия. Началото ѝ почива върху мѣстни условия, главно изобилната и хубава вода, каквато е имало и прѣди, а при това мѣнастирското минало на Сливенъ не малко е помогнало чрѣзъ сборищата за обмѣната и усъвършенствуването на похватитѣ въ тѣй зароденото производство. Бѣритѣ сж съществували въ града и прѣди идването на турцитѣ. Тѣхниятъ край при Бармука ни отнася къмъ периода, когато мѣстото на стария Сливенъ, па и самиятъ Бармукъ, се обезлѣсяватъ. Отъ тукъ сж и периодическитѣ пороища надъ Кумлука, името на който кварталъ си води началото отъ тѣй нанисания тукъ пѣсакъ чрѣзъ тия пороища и селове.

Съ прѣкарването на горнитѣ голѣми вади край пространства съ изсѣчена или полуизсѣчена въ тѣхъ гора и съ построяването върху имъ воденици и долѣпи, заселването на Кумлука и Клуцохора за насъ става ясно. Впрочемъ, непосредствено слѣдъ това начинание, поменатиятъ по-горѣ помакъ съединява централния Сливенъ, на западъ отъ Машатлъка и Мангърската махала, съ Кумлука чрѣзъ „голѣма бахча“. Държанитѣ отъ сливенци воденици и долѣпи въ Кумлука сж ги прикрѣпiali все по-близко до тѣхнитѣ ежедневни занятия. Въ тая посока самитѣ мѣстни турски власти сж подѣржали разширението на града. Въ българската номенклатура има нѣколко заселища, които водятъ зачалото си отъ построяването на кѣщи около построена воденица. (Ср турскитѣ имена на български села: Дерменъ — Деревѣ въ к. агашко, сливенско, пловдивско; Дерменъ — Кьой, ямболско; Дерменъ — Махале, чирпанско и т. н.) Ямболското село Дерменъ — Кьой си во-